

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobců: **a) I. T., b) I. D.**, která podala žalobu jménem tehdy nezletilých dětí, **c) V. T., a d) P. T.**, všichni zast. Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou se sídlem U Soudu 388/1, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 6. 2015, č. j. OAM-214/ZA-ZA14-K01-2014 a č. j. OAM-211/ZA-ZA14-K01-2014, v řízení o kasačních stížnostech žalobců a), b), c) a d) proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 6. 2016, č. j. 29 Az 19/2015 – 81,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti žalobce a) **se zastavuje.**
- II. Žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti žalobce a) **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Kasační stížnost žalobců b), c) a d) **se odmítá.**
- IV. Žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti žalobců b), c) a d) **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- V. Ustanovené zástupkyni Mgr. Anetě Bendové, advokátce se sídlem U Soudu 388/1, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **16 480 Kč**, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) se kasační stížností domáhají zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byly zamítnuty jejich žaloby proti shora uvedeným rozhodnutím žalovaného. Žalovaný jimi rozhodl o žádostech o udělení mezinárodní ochrany tak, že se stěžovatelům mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

[2] V průběhu správního řízení vyšlo najevo, že důvodem žádostí o mezinárodní ochranu je obava ze zhoršené bezpečnostní situace v místě bydliště stěžovatelů (město

Južnyj nacházející se přibližně 30 km od Oděsy). Stěžovatelka b) se také obává, že jí v budoucnu nebudou dostupné hormonální léky, které musí užívat v souvislosti s prodělaným onkologickým onemocněním a na kterých závisí její život. Také důvody stěžovatele c) jsou zčásti zdravotní – nevidí na jedno oko.

[3] Krajský soud sice vyhodnotil situaci v místě bydliště stěžovatelů jako neklidnou, nicméně shodně jako žalovaný dospěl k závěru, že se nejedná o hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný dle soudu vycházel z objektivních a aktuálních podkladů, které byly z různých zdrojů a v napadených rozhodnutích byly citovány. Dodal, že stěžovatelé mohou svoji situaci řešit vnitřním přesídlením.

[4] Zabýval se také zdravotními důvody stěžovatelů, a to v souvislosti s institutem humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Předně uvedl, že jeho udělení je na správním uvážení žalovaného, rozhodnutí proto v tomto směru podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu. Posouzení žalovaného přitom vyhodnotil jako souladné s požadavky judikatury.

II. Obsah kasační stížnosti, zpětvzetí kasační stížnosti stěžovatelem a)

[5] Stěžovatelé výslovně podřadili důvod kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Trvají na tom, že žalovaný (a následně i krajský soud) vycházel z neaktuálních informací o zemi původu. Skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, a to přesto, že stěžovatelé nad rámec svých povinností relevantní zprávy o zemi původu předložili.

[7] Mají za to, že na Ukrajině probíhá ozbrojený konflikt, který přesahuje vnitrostátní rozměry. Jsou v něm porušovány normy válečného práva, bezpečnostní situace je hodnocena jako druhá nejhorší po Jemenu. Proto má každý právo odmítnout výkon vojenské služby; v takovém případě však hrozí pronásledování ze strany státních orgánů [azylový důvod podle § 12 písm. b) zákona o azylu].

[8] Na rozdíl od krajského soudu se domnívají, že žalovaný se pouze povrchně a svévolně zabýval otázkou možného udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu). Situace onkologicky nemocných je na Ukrajině zoufalá, o čemž svědčí i připojený článek (zřejmě článek, který stěžovatelka doložila v průběhu správního řízení, pozn. NSS). Zprávy týkající se stavu zdravotnictví na Ukrajině, které shromáždil žalovaný, jsou diametrálně odlišné od podkladů dodaných stěžovateli. Problematiku měl žalovaný nazírat také v souvislosti s nuceným výkonem vojenské služby – pokud by k ní stěžovatel a) nastoupil, rodina by se ocitla bez prostředků, což by s sebou neslo také nemožnost obstarání léků pro stěžovatelku b).

[9] Uvedené skutečnosti jsou také důvody k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný správní orgán a soud přitom dostatečně neposoudily možnosti využití vnitřní ochrany.

[10] V návaznosti na udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu stěžovateli a) mělo dojít k udělení azylu za účelem sloučení rodiny (§ 13 zákona o azylu). Všem měl být udělen

pokračování

humanitární azyl (§ 14 téhož zákona), respektive doplňková ochrana (§ 14a téhož zákona). Proto navrhuji, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému.

[11] Stěžovatel a) vzal svoji kasační stížnost výslovně zpět podáním ze dne 25. 11. 2016, označeným jako *Zpětvzetí kasační stížnosti žalobce a)*, které bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno téhož dne.

III. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný setrval na důvodech svého rozhodnutí. Zvláště zdůraznil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v červnu 2015, informace o zemi původu proto byly aktuální. Ke zdravotnímu stavu stěžovatelů b) a c) uvedl, že horší úroveň zdravotnictví není důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Namítl také, že tvrzení o obavě z nástupu vojenské služby považuje za účelové rozšiřování žalobních bodů, neboť doposud stěžovateli zmíněna nebyla.

[13] Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem.

IV. 1. Kasační stížnost stěžovatele a)

[15] Řízení o kasační stížnosti stěžovatele a) soud zastavil podle § 47 písm. a) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., jelikož byla vzata zpět a projev vůle, kterým se tak stalo, je jednoznačný a nevzbuzuje žádné pochybnosti.

[16] V souladu s dispoziční zásadou, jíž je správní soudnictví ovládáno, návrhovatel disponuje řízením nebo jeho předmětem, a tedy může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl (§ 37 odst. 4 s. ř. s.). Pokud se tak stane, soud řízení podle shora citovaných ustanovení zastaví.

IV. 2. Kasační stížnost stěžovatelů b), c) a d)

[17] Ve vztahu ke kasační stížnosti stěžovatelů b), c) a d) se dále zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tj. zda svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji.

[18] Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního soud na tomto místě odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, kde neurčitý právní pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* vyložil.

[19] V projednávané věci přesah vlastních zájmů stěžovatelů b), c) a d) neshledal.

[20] Nejprve se zabýval námitkami souvisejícími s bezpečnostní situací v Oděské oblasti, poté přistoupil k argumentaci vztahující se ke stavu zdravotnictví na Ukrajině s důrazem na zdravotní potíže stěžovatelů b) a c). Nepřihlížel k tvrzením stěžovatelů o porušování válečného práva, neboť byla poprvé uplatněna až v kasační stížnosti (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). Nezabýval se ani námitkami souvisejícími s obavou stěžovatele a) z nuceného výkonu vojenské služby, jelikož stěžovatel a) vzal kasační stížnost zpět a řízení o ní bylo zastaveno. Také při posouzení odvozených azylových důvodů je proto třeba vycházet z toho, že žalovaný správní orgán ani krajský soud relevanci jeho obavám nepřiznaly.

[21] Předně ještě zdůrazňuje, že žalovaný shromáždil dostatečné informace o zemi původu, konkrétně citované na str. 4 odst. 6, str. 10 odst. 4 a str. 11 odst. 1 napadených rozhodnutí. Jedná se o relativně velké množství podkladů (čítají několik desítek stran), které postihují jak obecnou situaci na Ukrajině, tak specifické okolnosti projednávané věci, v intencích tvrzení stěžovatelů. Jednotlivé zprávy jsou z různých zdrojů (od českých i zahraničních státních orgánů, mezinárodních nevládních organizací ad.) a dostatečně aktuální [stěžovatelka b) podala žádost o mezinárodní ochranu 14. 5. 2014, napadené rozhodnutí je z 1. 6. 2015, žalovaný shromažďoval informace o zemi původu v průběhu celého řízení - spis obsahuje podklady vypovídající o stavu v roce 2014 i 2015].

IV. 2. a) Bezpečnostní situace v místě bydliště stěžovatelů

[22] Žalovaný k situaci v Oděské oblasti zjistil, že je lepší než v oblastech na východě země, avšak obecně horší než např. v sousední Mykolajivské oblasti. Nedošlo k žádné ozbrojené akci ukrajinských ani separatistických sil, Oděsa nicméně byla místem řady politických shromáždění a protestů s několika stovkami až tisíci účastníky, které byly v některých případech doprovázeny násilnými střety. Došlo také k několika incidentům, kdy byly použity střelné zbraně proti civilním osobám. Počátkem května 2014 došlo k rozsáhlému střetu stoupenců jednotné Ukrajiny s proruskými radikály, který za sebou zanechal 46 mrtvých a téměř 200 zraněných. Politické napětí přetrvávalo i na podzim, kdy došlo k některým menším potyčkám i radikálnějším formám projevu politických názorů, např. žhářský útok na kancelář dobrovolníků shromažďujících vybavení pro ukrajinskou armádu. Napětí přetrvávalo i nadále a docházelo k poměrně častým explozím označovaným za teroristické akty. Ukrajinské orgány proto do oblasti opakovaně vysílaly hlídkové jednotky. Z tohoto skutkového stavu vycházel i krajský soud.

[23] Nejvyšší správní soud ověřil, že zjištěný skutkový stav odpovídá obsahu správního spisu. Pro posouzení kasačních námitek je podstatné, že popsání okolností jsou souladné také s tvrzeními stěžovatelů, kteří opakovaně zdůrazňovali napjatou situaci pramenící z neshod mezi obyvateli Oděsy, násilné události z května 2014 a přesuny vojenské techniky. Vzhledem k tomu, že žalovaný správní orgán i krajský soud vzaly tyto skutečnosti v potaz, je zřejmé, že stěžovatelé ve skutečnosti nebrojí proti tomu, jak byl skutkový stav zjištěn, ale jak byl kvalifikován po právní stránce.

[24] I v tomto ohledu však Nejvyšší správní soud žalovanému i krajskému soudu přisvědčil. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS) nestačí k udělení mezinárodní ochrany (v úvahu přichází zejména udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu) pouze reálná existence ozbrojeného konfliktu na území země původu

pokračování

žadatele, ale žadatelé musí v důsledku takového konfliktu hrozit reálná újma, např. v podobě vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. V situacích tzv. totálního konfliktu hrozí vážná újma v zásadě každému žadateli přicházejícímu z této země původu či postiženého regionu, neboť pouhá přítomnost na území této země nebo regionu jej vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity. Pokud ozbrojený konflikt nemá charakter tzv. totálního konfliktu, musí žadatel „prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.“

[25] K bezpečnostní situaci na Ukrajině se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, kde konstatoval, že „[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ Odkázat lze také na další rozhodnutí, ve kterých se této problematice věnoval, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, či ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, a mnohé další.

[26] Místem pobytu stěžovatelů na území Ukrajiny byla Oděská oblast, která se nachází v jižní části země. Ta nebyla vojenskými událostmi nijak významněji zasažena. Vzhledem k tomu, že žádný ze stěžovatelů netvrdil, že by v minulosti utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven její hrozbě, nebo že by u něj byly dány jiné faktory, které by vypovídaly o individualizaci ve vztahu k jeho osobě, nelze dovozovat, že by zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

[27] Na uvedeném závěru nic nemění skutečnost, že situace je v oblasti, odkud stěžovatelé pocházejí, neklidná. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že v ní opakovaně docházelo k potyčkám mezi obyvatelstvem, demonstracím, ale i ozbrojeným akcím a násilným útokům, které přinesly ztráty na životech. V tomto ohledu však považuje shodně jako žalovaný a krajský soud za podstatné, že se jedná o činy, které lze hodnotit jako teroristické a ve výsledku ojedinělé, a že ukrajinská vláda podnikla kroky k udržení pořádku. Popsané akce vůbec nenaplňují kritéria ozbrojeného konfliktu, jelikož se nejedná o dlouhodobý konflikt mezi organizovanými stranami (viz citovaný rozsudek sp. zn. 5 Azs 28/2008) a z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany tedy tyto střety obecně nejsou relevantní. Zbývá dodat, že stěžovatelé nebyli v souvislosti s oděskými konflikty nijak aktivní (pouhé projevení názoru na celou krizi nemůže být relevantní, neboť je dle tvrzení stěžovatelů zcela běžné), nejsou tedy vystaveni žádné větší hrozbě než jiní obyvatelé a nelze shledat skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

[28] Přesto je lidsky zcela pochopitelné, že se stěžovatelé po opakovaných ozbrojených střetech a přesunu vojenské techniky rozhodli v místě svého bydliště nezůstat, zvláště

proto, že se jedná o rodinu s dětmi. V tomto směru krajský soud správně upozornil na skutečnost, že mohli využít přesídlení v rámci Ukrajiny. Výtky stěžovatelů, že se žalovaný správní orgán a krajský soud možností vnitřního přesídlení dostatečně nezabývaly, nicméně nemohly být v projednávané věci opodstatněné. Zkoumání této problematiky by bylo nutné pouze v případě, kdy by stěžovatelům s ohledem na místo jejich bydliště hrozila skutečná hrozba vážné újmy – tehdy by bylo pro účely řízení o udělení mezinárodní ochrany třeba posuzovat, zda své problémy nemohou vyřešit přestěhováním do jiné části země. V situaci, kdy stěžovatelům újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu nehrozila, byla zmínka krajského soudu o možnosti vnitřního přesídlení uvedena v podstatě nad rámec ve shora uvedených intencích.

IV. 2. b) Ukrajinské zdravotnictví a zdravotní stav stěžovatelů b) a c)

[29] Následně Nejvyšší správní soud přistoupil k námitkám souvisejícím s úrovní ukrajinského zdravotnictví s ohledem na zdravotní stav stěžovatelů b) a c). Žalovaný ze shromážděných informací mj. zjistil, že je podfinancované a ekonomická krize na ně má značný dopad, nepřišel však na žádnou skutečnost, pro kterou by stěžovatelé b) a c) měli mít odlišné možnosti než většina ukrajinského obyvatelstva. Za podstatné také považoval, že oběma stěžovatelům byla v minulosti lékařská péče poskytnuta a v současné době pobírají invalidní důchod. Stěžovatelka b) sice prezentovala určité problémy při zásobování léky, které užívá, ty však vyřešila. Stav stěžovatele c) v současné době léčbu nevyžaduje.

[30] Jako relevantní naopak nevyhodnotil skutečnosti obsažené v internetových článcích doložených stěžovatelkou. V první řadě se týkaly onkologicky nemocných pacientů, přičemž stěžovatelka již léčbu prodělala a toho času byla bez známek recidivy, užívala pouze podpůrné hormonální léky. V druhé řadě je nepovažoval za nezávislé a objektivní, neboť pocházely z blíže neurčených ukrajinských internetových serverů. Zmínil také, že stěžovatelka plánovala návrat na Ukrajinu poté, co její manžel složí uznávací lékařské zkoušky, a v České republice dle svých tvrzení zůstala pouze kvůli oděským událostem v květnu 2014. Nelze tedy mít za to, že by její zdravotní stav byl natolik vážný, aby byla při návratu na Ukrajinu v ohrožení života.

[31] I v tomto případě Nejvyšší správní soud ověřil, že zjištěné skutkové okolnosti mají oporu ve správním spise. Ke kasačním námitkám uvádí, že stěžovatelé pouze obecně opakují, že informace správního orgánu jsou rozporné s informacemi, které doložili oni, a konkrétněji svá tvrzení vztahují pouze k léčbě onkologicky nemocných pacientů (v kasační stížnosti poněkud zavádějícím způsobem hovoří o „obdobných onemocněních“, jako má stěžovatelka, v řízení před krajským soudem nicméně jasně zmiňovali právě onkologická onemocnění a jejich léčbu). Již žalovaný nicméně vysvětlil, že tyto okolnosti nejsou pro posouzení projednávané věci podstatné, jelikož současný stav stěžovatelky onkologickou léčbu nevyžaduje. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožnil, neboť vychází ze skutečností zjištěných ze stěžovatelčiny žádosti a pohovoru, který s ní byl veden, a je veden logickými úvahami; stěžovatelka proti němu ostatně ani nic konkrétně nenamítala. Lze tedy jen zopakovat, že její zdravotní stav nevyžaduje podstoupení onkologické léčby, která má být dle jejích tvrzení a doložených materiálů problematická, proto argumentace související s takovou léčbou nebyla relevantní.

pokračování

[32] Soud nepřehlédl tvrzení stěžovatelky, že její život závisí na užívání léků k vyrovnaní hormonální hladiny. I tomu však byla věnována dostatečná pozornost již ve správním řízení - žalovaný vycházel z toho, že obstarání léků stěžovatelce není zcela komfortní, nicméně i na Ukrajině je možné. Také tato úvaha vychází ze skutečností tvrzených stěžovatelkou a je vedena logicky, Nejvyšší správní soud jí proto za popsanych okolností nemá co vytknout. Tvrzení, že léky nebudou v budoucnosti vůbec dostupné, je třeba hodnotit v souvislosti se zjištěnými skutečnostmi a tedy jako spekulativní. Důvěryhodnost obav stěžovatelky snižuje také skutečnost, že sama návrat na Ukrajinu plánovala, byť zřejmě pouze na přechodnou dobu.

[33] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal úvahy krajského soudu týkající se možného udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu z důvodu zdravotních obtíží stěžovatelů b) a c). Shodně jako on vycházel z toho, že přezkum této otázky je podle konstantní judikatury správních soudů omezený (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případech hodných zvláštního zřetele, není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení. Správní rozhodnutí pak podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

[34] Krajský soud napadené rozhodnutí přezkoumal v těchto intencích a Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožnil. V první řadě neměl co vytknout zjištěnému skutkovému stavu, jak bylo popsáno výše. Úvahy, kterými žalovaný navázal, byly v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsány a jeho odůvodnění je logické. Neudělení humanitárního azylu stěžovatelům nelze ani z jiných důvodů považovat za svévolné; Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu (srovnej např. rozhodnutí ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69). V projednávané věci přitom žádné takové okolnosti nevyšly najevo.

[35] Zdravotní stav stěžovatelů nemohl být relevantní ani z hlediska možného udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva sice lze v určitých situacích dospět k závěru, že navrácení jednotlivce, jehož zdravotní stav je závažný, není možné, ale je tomu tak pouze za velmi výjimečných okolností (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 – 27, publ. pod č. 3200/2015 Sb. NSS, a tam citovanou judikaturu ESLP). Zdravotní stav stěžovatelů nelze v současné době hodnotit jako natolik závažný, aby návratu na Ukrajinu bránil. Stěžovatelka b) v souvislosti s prodělaným onkologickým onemocněním užívá pouze hormonální léky, stav stěžovatele c) léčbu v tuto chvíli nevyžaduje. Za těchto okolností jejich život neohrožuje ani samotný transport, ani pobyt na Ukrajině, byť je úroveň tamějšího zdravotnictví poznamenána současnou krizí. Pro úplnost lze dodat, že jim nehrozí ani nelidské či ponižující zacházení, což ostatně ani sami netvrdili.

V. Závěr a náklady řízení

[36] Vzhledem k tomu, že stěžovatel a) vzal svoji kasační stížnost zpět, soud podle § 47 písm. a) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., řízení o jeho kasační stížnosti zastavil.

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatele a) je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[38] Ve věci stěžovatelů b), c) a d) Nejvyšší správní soud přesah vlastních zájmů stěžovatelů neshledal, a proto jejich kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[39] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti stěžovatelů b), c) a d) se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[40] Krajský soud stěžovateli usnesením ze dne 16. 6. 2015, č. j. 29 Az 20/2015 – 12, ustanovil jako zástupkyni pro řízení před krajským soudem advokátku Mgr. Anetu Bendovou. Stejná advokátka byla jako zástupkyně pro řízení před krajským soudem ustanovena stěžovatelům b), c) a d), a to usnesením krajského soudu ze dne 16. 6. 2015, č. j. 29 Az 19/2015 – 12. Podle § 35 odst. 8, věty poslední, s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Mgr. Aneta Bendová tedy zastupovala stěžovatele i v tomto řízení.

[41] Podle § 35 odst. 8, věty první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovená zástupkyně učinila v řízení o kasační stížnosti dva úkony právní služby, kterými jsou písemná podání soudu ve věci samé spočívající v podání kasační stížnosti a zpětvzetí kasační stížnosti za stěžovatele a) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc, (dále jen „advokátní tarif“)]. Za první úkon právní služby náleží advokátce odměna ve výši 9 920 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. a § 12 odst. 4 advokátního tarifu] a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Za druhý úkon právní služby jí náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a taktéž 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy advokátce náleží částka 13 620 Kč, která se dále zvyšuje o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 2 860 Kč. Advokátce tedy náleží odměna ve výši 16 480 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. prosince 2016

pokračování

JUDr. Radan Malík
předseda senátu